

Mořešum 4

“Nic.”, zahlásil Sagir ve dveřích nového útočiště a rovnou přešel k pánvi s ještě horkou šakšukou. Tohle slovo začal nenávidět. Týden pátrání, desítky návštěv doků, stovky rozhovorů s místními. A na konec všeho vždy “nic”. Jakoby se propadl do země. Až se Stigem museli být z pátrání staženi. Jednak se do toho pustili s trpasličí vervou a jednak si podsvětí začalo stěžovat na nevybíravé praktiky. Aida zjistila, že únosů bylo poslední dobou více. Všechno ženy. Mezi unesenými neexistuje žádné propojení – prostě náhodně oběti jednoho ďábla. Tedy až na Sadii a Marwu, pomyslel si Sagir.

“Nechápu jednu věc.”, zamyslel se nahlas Sagir. “Narab unesl skoro deset ženskéch. To už je pořádněj babinec.”. Kadir s Tufikem se obrátili na Sagira, jestli to myslí vážně. “Myslim to tak, že musí být dost náročný se o všechny postarat. Když bych unesl jednu ženskou, tak nikdo nepozná, že kupuju víc jídla a vyгнаším hrnec častěji. Ale u deseti ženskéch? Sakra, toho si musí každý hned všimnout.”

“Není to zelenáč a asi to nedělá poprvé. Fahim potvrdil, že i tři roky zpátky došlo k mnoha únosům. Je možné, že za nimi Narab také stál.”, připomněl Kadir Tufikovi. “Proč unášel lidi předtím a proč znovu teď, to by mě zajímalo. Kdybychom to věděli, určitě by nám to pomohlo.”

“Proč jsi za námi přilétl, ptáčku. Posad' se tu na bidýlko a zazpívej nám novou písničku.”, posměšně si odfrkl Stig a ukázal malému klučinovi na rozviklanou trojnožku. Chlapec se posadil a pohlédl na trpasličí bratry.

“Hlídal jsem poctivě, jak jste mi říkali, přísahám. Celé dny i noci. A nic. Znám všechny ve své čtvrti a kdokoliv nový by mi nešel. Jenže naši ulici nechodí moc cizích lidí, nejsou tam krámky ani dílny. Kdybych byl tím, koho hledáte, určitě bych se neschovával v naší čtvrti. Každý se tam známe. Je mi jasné stejně jako vám, že ten, koho hledáte, žije v docích. Tam se lépe ztratí. Ale i tak. Nejsem jediný, kdo pro vás hlídá ulice, že? Určitě máte mnoho pozorovatelů i v docích. A ti už by si něčeho všimli. Tak jsem si říkal, co bys dělal Gohare, abys nebyl vidět? No přeci bych chodil tam, kde nikdo nechodí!”

“Gohare, ty kohoute opelichanej!”, přerušil chlapce Āge. “Katakomby i kanály máme zmáknutý, nejsme přeci blbý.”.

“To si nemyslím pane Ōge. Katakomby jsou nebezpečný a kanály smrdí. Ten člověk by se prozradil sám po čuchu. Říkal jsem si tedy, Gohare, kam koukají oči hlídačů? No přeci na lidi, na ulice, náměstí, do temných zákoutí. No a pak jsem se zeptal, kam se Gohare oči hlídačů nedívají?”.

Āge a Stig se na sebe podívali, celí zmatení. Malý klučina pohlédl na strop a s úsměvem ukázal prstem nahoru.

“Rozhodl jsem se, že si jednu noc ustelu na střeše, zda-li něco neuvidím. Měl jsem štěstí. V dáli jsem spatřil postavu v plášti, jak přeskakuje ze střechy na střechu jak nějaká kočka. Byl sám, ale mířil zcela jasně do doků. Druhý den jsem se posunul na místo, kde jsem ho naposledy viděl. Teprve třetí noc jsem postavu v plášti spatřil znovu. Báł jsem se vylézt na cizí střechu a tak jsem ho hned ztratil, ale potvrdil jsem si, že je moje úvaha správná. Tak co? Jsem vypelichaný kohout a nebo moudrý Gohar, co si zaslouží tři zlat'áky?”.

Kadir se jen tak tak stihnul posadit. Náhlé ochromení způsobené tupou bolestí hlavy se opět dostavilo. V temnotě, do které se ponořil, uslyšel ženský křik plný hrůzy a bolesti. Pach moče, výkalů a rybiný byl všudepřítomný. Muž v černém plášti táhl za vlasy vyčrtlou dívkou ven z malé místnosti a přitom cosi podivného mumlal. Několik párů vystrašených očí osvětlených dohasínající svíčkou celou scénérii pozorovalo. Co se dělo za dveřmi nebylo možné zjistit. Mumláni muže zesílilo a přehlušilo jekot odtážené ženy. “Isi-phepho, isi-hlabathi, isi-vunguvungu, woza woza. Isi-phepo, isi-hlabathi, isi-vunguvungu, woza woza...”, stále dokola znělo zpoza dveří. Zničehonic tupá rána a poté ticho. Když se muž znovu objevil ve dveřích, byl celý od krve a žvýkal kus syrového masa. “Lungiselela ukuhamba!”, pronesl s úsměvem, otočil se a zavřel za sebou dveře...

Aida nervózně rázovala po místnosti. Āge se Stigem se věnovali svému zbrání, Sagir si přidělával letky do šípů, Tufik hypnotizoval mapu Arkúše, jakoby v ní dokázal najít Narabovo doupě. Násim hledal blechy v Masheho kožichu a Fahim jako vždy nepřítomně hleděl do plamenů v krbu. Kroky posledního zazněly zpoza dveří.

“Je to jazyk nájezdníků z jihu. Moc se o nich neví, svitky učenců jsou tenké a spíše plně kreseb než informací, které bychom potřebovali. Není se čemu divit, setkání s nimi moc lidí nepřežilo. Přesto něco mám – hlabathi je písek a ukuhamba cesta...”

Aida skřížila ruce na prsou a navázala na Kadirovu informaci. “Je jasné, co to znamená. Narab chce zmizet. Ví o nás a tuší, že dříve nebo později ho dostaneme. Chce prchnout do pouště a my musíme doufat, že všechny ženy vezme sebou. Bude nápadný a pomalý. Dostaneme ho.”

“Blíží se Al Thabr.”, nezáživně poznamenal Fahim. “Nikdo soudný teď do pouště nevyjde.”

“Máš pravdu Fahime. Je to naše výhoda. Dám velkovezírovi echo, že pokud chce věčnou slávu, ať začne pořádně hlídat brány Arkúše. Mezitím, co bude zuřit bouře, můžeme projít doky, loď po lodi a dokončit své pátrání. Kdo ví, třeba Naraba dostaneme dříve, než skončí Al Thabr.”

V písečné vánici se téměř neviděli. Čekali, až Sagir překoná zámek od přístavní boudy, co se ve vichru houpala na vlnách rozbouřeného moře. Po chvilce vstoupili dovnitř nechajíc běsnění živelů za dveřmi. Kol dokola stěn boudy byl úzký chodníček z prken, zatímco uprostřed byla voda a na ní tři čluny a jakási bedna. Krom běžného rybářského vybavení nebylo v boudě nic zvláštního.

Už byli na odchodu, když Násim prohlásil: “Ta bedna ve vodě se nehoupe.”.

“Jak to myslíš?”, otázal se Tufik současně se Sagirem.

“Lodky se houpají, ale ta bedna ne. Je to divné.”, upřesnil Násim.

Stig nečekal na pokyn, zasunul jednu ze svých šavli pod víko bedny a vypáčil jej. Smradlavý puch, který se z bedny vyvalil, donutil všechny zacpat si nos. Bedna neměla dno. Namísto toho dřevěné stěny mizely kdesi dole snad v temné místnosti. Dřevěný žebřík přidělaný k jedné straně tomu nasvědčoval. Všichni věděli, že se dívají do Narabovo skrýše.

“Marwo!”, zavolal s nadějí v hlase Tufik do tunelu. Nikdo mu však neodpověděl...